

AUTORKA NEW YORK TIMES BESTSELLERŮ

• KOČIČÍ DÁMA •
HANNAH SHAWOVÁ

DOBRODRUŽSTVÍ V ÚTULKU

• • **SPLNĚNÝ SEN** • •

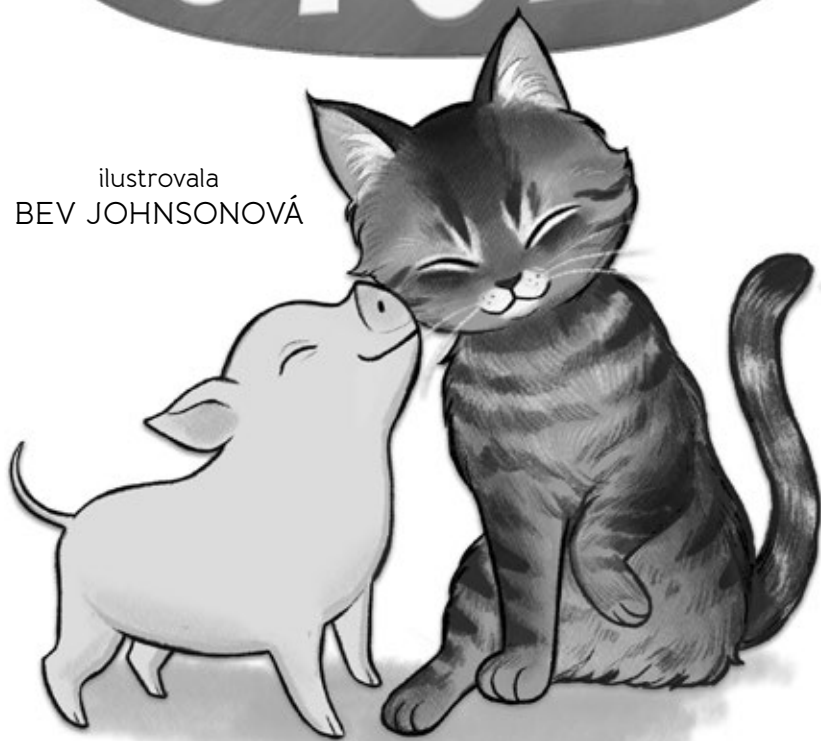
bambóok

bamb**oo**k

• KOČIČÍ DÁMA •
HANNAH SHAWOVÁ

DOBRODRUŽSTVÍ V ÚTULKU

ilustrovala
BEV JOHNSONOVÁ

• • SPLNĚNÝ SEN • •

Věnováno každému prasátku,
které sní o šťastné budoucnosti

Obsah

1. KAPITOLA: Bud' opatrný	7
2. KAPITOLA: Neprobádané území . . .	15
3. KAPITOLA: Kouzelné místo	25
4. KAPITOLA: Velká výprava	38
5. KAPITOLA: Svět z výšky	59
6. KAPITOLA: Ptačí kamarádi	74
7. KAPITOLA: Nezdar	83
8. KAPITOLA: Mňaukvík!	99
9. KAPITOLA: Zrcadlo	104
10. KAPITOLA: Ve vagonu	112
11. KAPITOLA: Splněný sen	118
12. KAPITOLA: Navždy přátelé	127
O několik týdnů později...	134
Skutečný příběh o Emilkovi a Matýskovi	139

1. KAPITOLA

BUĎ OPATRNÝ

*B*uch!
Emilek ucítil, jak se s ním celý svět zatočil, když dopadl na silnici a skutálel se do příkopu.

Auvajs. To bolelo!

Malý Emilek se postavil na roztřesené nožky a zvedl hlavu, ve které mu tepala bolest. Vykvíkl, když uviděl, jak se nákladní auto vzdaluje pryč.

Všechno se seběhlo tak rychle! V jed-
nu chvíli se mačkal na korbě nákladáku
s maminkou a sourozenci a najednou se
úplně sám kutálel po silnici.

Je úplně sám. To je strašné! Za celý
svůj krátký život poznal jen uklidňující
pocit, když se k němu tulili jeho přá-
telé a obklopovaly ho známé zvuky na
dvorku u stodoly. Teď tu seděl celý otře-
sený, bez jediného kamaráda, zatímco se
kolem řítilo jedno auto za druhým.

A tak tam seděl na kraji silnice a če-
kal, až ho někdo najde. Nebyl si jistý, na
koho čeká nebo kam by měl jít – jen vě-
děl, že *sem* nepatří. Měl odřené kopýtko,
v bříšku mu kručelo hlady a v čumáčku
měl sucho jako na poušti. Byl zatím jen

malé selátko, o nic větší než pampelišky rostoucí v příkopu kolem něj. Dlouho, předlouho seděl pod žlutými květy a čekal a kvičel.

A čekal a kvičel.

Pak kousek od něj přistál na květu pampelišky čmelák. Emilek leknutím nadskočil a zavolal na něj: „Pomoz mi! Prosím, pomoc! Byl jsem v jedné z těch... bručících věcí... a vypadl jsem... a ztratil jsem se! Celé odpoledne tu sedím úplně sám. Můžeš mi říct, jakým směrem se mám vydat?“

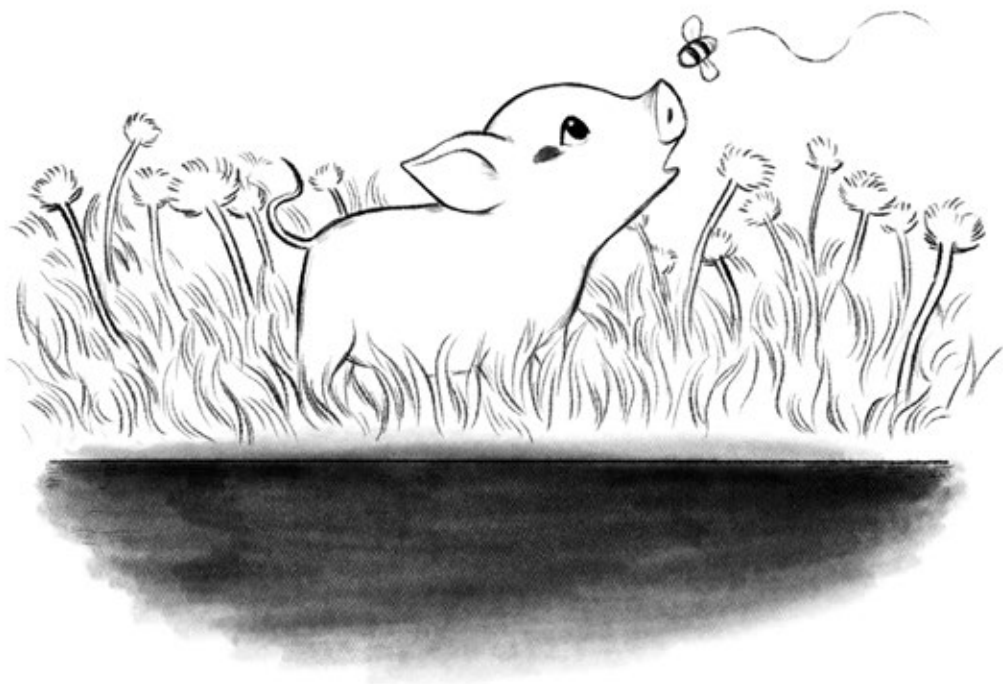
Překvapený čmelák si rychle nacpal do kapes nasbíraný pyl, přiletěl k selátku a sedl si přímo na jeho měkoučkový růžový rypáček.

„Ale podívejme, malé prasátko!“ řekl čmelák.

„Malé co?“ zarazil se Emilek a přemýšlel, jestli někdy dřív slyšel slovo „prasátko“. „Hmm,“ řekl a zašilhal na čmeláka velkýma tmavýma očima zpod dlouhých zahnutých řas. „Omlouvám se, ale nevím nic o žádném malém prasátku. Já jsem prostě Emilek. Ale můžeš mi pomoci?“

„Ale drahoušku,“ zabzučel na něj čmelák. „Tohle není místo pro tak malé prasátko!“

Emilek zavrtěl zmateně rypáčkem. Pravdou je, že nevěděl, ani *kdo* je, ani *kam* patří. Věděl jen to, že je Emilek, malý tvor ne větší než květina, kručí mu v bříšku a nemá kam jít.

Čmelák se podíval na zapadající slunce a povzdechl si, protože si uvědomil, že se musí rychle vrátit do úlu. „Jejda! Obávám se, že ještě musím něco důležitého zařídit. Bud’ opatrné, prasátko!“ řekl a odletěl s poryvem větru.

„Počkej! Vrať se! Nenechávej mě tu!“
volal za ním Emilek, ale už bylo pozdě.
Čmelák zmizel z dohledu. *Teda, ten je ale přelétavý*, pomyslel si Emilek a se zjištěním, že je zase úplně sám, padl vyčerpaný do trávy.

Ach ne, vůbec nebyl rád sám!

Slunce ještě pořád pálilo a měl žízeň. Emilek vstal a pomalu cupital po žluté čáře u krajnice směrem k louži, která se třpytila v dálce. Kolem něj projížděla auta, troubila a foukala na něj horký vzduch. Emilek se bál, a jestli *tohle všechno* znamenalo být prasátkem, pak chtěl být někdo jiný – a někde jinde. Konečně dorazil k louži, a když se napil, uviděl na hladině odraz ochmýřeného růžového prasátka,

jak se na něj dívá. Otřásl se. „Myslím, že se mi vůbec nelíbí být malým prasátkem.“

Uíííí! Vedle něj náhle zabrzdilo auto, a když se jeho dveře otevřely, Emilek nadskočil, až se celý postříkal vodou z louže.

Emilek pomalu couval před obrovským stínem, který se nad ním naklonil a zakryl slunce. Odněkud se náhle objevily dvě obrovské ruce, objaly jeho drobounké tělíčko a zvedly ho do vzduchu.

Nevěřil svým očím. V náručí ho držela obryně!

Než mu došlo, co se to děje, seděl už Emilek v krabici na místě pro spolujezdce a před čumáčkem mu za oknem ubíhaly stromy, jako by se pohyboval vesmírem

rychlostí světla. V hlavičce mu to šro-
tovalo. Kdo je ta obryně? Kam ho veze?
A co bylo nejdůležitější... dostane tam
něco k jídlu?